

Pocit

(Povídka)

Pomalou si začala uvědomovat, kde je a co se okolo ní děje. Byla hodně zmatená, věděla, že spala nebo byla v bezvědomí. První, co si uvědomila, byl strašlivý zápach. A také zatuchlost. Její oči se pomalu začaly přizpůsobovat světlu, i když v místnosti mnoho světla nebylo. Byla to vlastně místnost? Podívala se okolo sebe. Všude bylo mnoho lidí, mačkali se na sebe, musela se divit, že na ni ještě nikdo nespádl ani nedupl. Pohledem spočinula na kyblíku v koutě a okamžitě v něm rozpoznala původce toho puchu. Také zjistila, že není v místnosti, tedy jestli se místnosti nezačaly pohybovat. Seděla v jakémsi vagónu, který nepříjemně kodrcal při každém přejezdu. Světlo sem dopadalo z malého omřížovaného okénka v horní části vlaku. Uvědomila si další věc, srdce jí při tom radostně poskočilo. Vedle ní ležela, nebo spíše seděla, její malá sestřička. Věděla, že se o ni musí postarat. Tušila, nebo možná cítila, že se rodiče už nepostarají. Nemohla si vybavit proč. Byla teď jediná, koho malá holčička měla. Vzala si svého sourozence na klín. Vypadala na dva roky, možná na tři. Jí samotné bylo sotva sedmnáct let. Shrnula děťátku vlásky z čela. Usmála se přitom. Vždy jí překážely u očí, vždy jí je doma odhrnovala ona nebo maminka. Zahleděla se do kaštanových očí. Sestřička začala něco vesele žvatlat. Přitiskla si ji k sobě. Cítila na sobě její dech, tlukot jejího srdíčka a veselý smích. Přála by si tento okamžik uchovat navždy. Svoji sestřičku milovala nadevše. Vlak začal zpomalovat. Teprve nyní začala přemýšlet, kam vlastně jedou. Nemohla si vzpomenout, byla velmi zmatená, ale jestli by mohla hádat jen z toho, co zatím viděla, nic dobrého to nebude. Pevněji si přitiskla malou dívenku k sobě. Rozhodla se, že ji přede vším ochrání, ať je to cokoliv. Vagon s trhnutím zastavil. Dveře kdosi otevřel. Jen stěží vnímala hlas, který jí rozkazoval, aby šli dál. Rozhlédla se okolo sebe. Moc nechápala, kde to je. Mnoho budov, kouř, ostnaté ploty, lidé. Vypadalo to tu jako ve vězení. Podívala se na ostatní. Všichni vypadali velmi znepokojeně. Zahleděla se do bílého kouře, jenž stoupal z komínů. Nikdy podobný neviděla. Uvědomila si, že ti muži v uniformách je někam postrkují. Nepříjemně ji dloubli mezi lopatky. A tak šla, pevně držela svého malého sourozence a uvědomila si, kolik lidí s ní přijelo. Bylo jich opravdu mnoho. Po chvíli si uvědomila, že se seřadili do řady. Byla skoro na začátku, před ní stálo jen několik lidí. Muži každého poslali

jinam. Poté přišla na řadu matka s holčičkou, která stála před ní. Sledovala, jak jí vytrhli holčičku násilím z rukou. Začala v ní narůstat panika. Musí svoji sestru ochránit, tohle se nesmí stát! Rozhlédla se okolo. Nadávky, které jí přikazovaly, aby šla dopředu, jako by k ní ani nedošly. Někdo do ní zezadu strčil-zase. Sestřička začala pofňukávat. Nepohnula se z místa. Zbolela ji v hlavě, zatmělo se jí před očima. Buch, buch. Srdce jí panicky tlouklo. Cítila, jak padá na zem. Buch, buch. Dítě jí zarylo prstíčky nehty do krku, pevně se jí držela. Věděla, že je její jediná opora, že nikoho jiného nemá. Buch, buch. Přes mlhu k ní pronikla další vlna nadávek. Buch, Buch. Přivoněla si k vláskům svého sourozence, tak nádherně voněly, ještě jako miminko. Její tělíčko ji připadalo tak křehké, tak zranitelné. Buch, buch. Ucítila, jak dopadla na zem, připadala jí tak chladná. Začala se pomalu propadat do tmy. Buch, buch. Její poslední myšlenka, než ztratila vědomí, byla, že musí ochránit to bezmocné tělíčko dítěte, které si k sobě tiskla. Věděla, že by pro to klidně obětovala i svůj život.

Maria se s trhnutím probudila. Přikrývku měla celou odkopanou a oblečení na spaní zpocené. Nikdy ji noční můry netrápily. Zmateně přemýšlela nad snem, co to bylo? Pocit zmatenosti ze snu se v ní udržel. Měla sucho v ústech, potřebovala se napít. Vstala a šla si pro vodu. Na chvíli se zamyslela a nevšimla si, že jí voda už dávno teče po rukou a ne do sklenice. Z myšlenek ji vytrhla studená voda. Zavřela kohoutek a šla si sednout ke stolu. Ruce se jí tak třásly, že polila kalendář. Maria položila sklenici, vylila přitom další vodu a začala vlhkost utírat do rukávu. Trochu rozzlobeně se podívala na kaňku, kterou vytvořila rozpitá barva z čísla 0 v kalendáři. Ještě jednou zkusila vodu vytřít a potom se trochu spokojeněji podívala na letopočet 1940. Napila se. Voda dívce příjemně zchladila hrdlo. Pořád se ale myšlenkami vracela k tomu podivnému výjevu z jejího snu. Tak dost, potřebovala se uklidnit. Zamířila do místnosti, kde spali její rodiče. Potichoučku našlapovala, aby nikoho nevbudila. V malé postýlce, těsně vedle rodičů, spinkala její roční sestřička. Hrudník se jí klidně zvedal. Sedla si k ní a pohládila ji. Usmála se a odhrnula děťátku neposedné vlásky z čela, zase jí spadaly k očím. Stiskla malou ručku a uvědomila si, jak má svého sourozence ráda.

Čekali jste nějaký příběh o superhrdinech? Ne, takový totiž holocaust nebyl. A jaké pocity si představíte vy pod slovem *holocaust*...?

Lucie Plecháčková